

Hồi 37

Quý Cốc Nhị Yêu

Tiểu Thúy cười nhạt một tiếng đáp:
- Hừ... hừ... khỏi cần.

- Tại sao?
- Thù của Quý Cốc Môn tự trả lấy khỏi cần phải ai trả hộ.
- Cô nương cũng quá...
- Đừng có nói lời thôi.

Tiểu Thúy bỗng quát lớn một tiếng không cho Âu Dương Siêu nói tiếp và nghiêm nghị tiếp:

- Nói thật ta chẳng cần biết lai lịch của ngươi ra sao? Nhưng từ nay trở đi Tàng Chân lâu này cấm người ngoài xen vào.

Thái độ của nàng ta thay đổi rất kỳ lạ và lời nói cũng đột ngột hết sức. Âu Dương Siêu ngạc nhiên hết sức không hiểu gì cả liền hỏi lại:

- Lân Tiểu Thúy, cô nương...
- Câm mồm, tên húy của cô nương mà ngươi cũng dám gọi ra như vậy sao? Ngươi cứ nhớ tới những lời nói hay là được rồi.

Âu Dương Siêu vừa bực mình vừa tức cười nhưng vẫn hỏi tiếp:

- Tại sao cô nương lại cấm tôi bước chân vào Tàng Chân lâu như vậy?
- Khỏi cần phải nói rõ.
- Tôi có phải chui ở trong bụng cô nương đâu mà biết ý định của cô nương được.
- Câm mồm.
- Cô nương không nói tôi làm sao mà biết được.
- Có thể mà ngươi cũng không hiểu, ta nói là những vật báu của võ lâm ở trên lầu cấm người thứ ba nhìn ngó.

- Hi hi... cô nương nói như vậy hơi kiêu ngạo một chút.

- Cái gì?

- Mặt của cô nương bị thương như vậy chỉ vật báu của võ lâm để ở trước mặt chưa chắc.

Hi... hi...

- Tiểu tử ta nói thật cho ngươi biết em gái của ta Tiểu Ngọc...

Âu Dương Siêu không đợi chờ nàng nói dứt lời đã cướp lời:

- À quên không nói cho cô nương biết, cô nương định đợi chờ Tiểu Ngọc ư, có lẽ chỉ mất công toi thôi.

- Tại sao? Nó làm sao?

- Thảo nào thiếu nữ ấy ăn vận mà sử dụng khí giới giống như cô nương này vậy, ta không ngờ là vị đại nhị hai vị, tiểu thư của Quý Cốc Môn.

Chàng nói như vậy nửa như tự nói, nửa như nói cho Tiểu Thúy nghe, nên Tiểu Thúy càng nóng lòng sốt ruột thêm vội hỏi tiếp:

- Người đã gặp Tiểu Ngọc ư? Nó đâu?

Âu Dương Siêu thấy thái độ của nàng ta như vậy cũng phải cười phì, nhưng thủng thảng tiếp:

- Tôi có gặp nhưng tiếc thay cô ta còn thảm khốc hơn cô nương nhiều.

- Càng thảm khốc hơn ư?

- Phải!

- Tiểu Ngọc... em tôi cũng bị người ta ám hại ư?

- Không phải là ám hại, là bị Nhất Thống Giáo đã bắt sống rồi.

- Có thật không?

- Lúc tôi trông thấy cô ta đang bị bảy tám tay cao thủ của Nhất Thống Giáo bắt sống bị trói ngược chân tay người lại trông trắng như tuyết

- Thôi đừng nói nữa, chuyện này có thật không?

- Tôi lừa dối cô nương làm chi?

Âu Dương Siêu cố ý đùa giỡn Tiểu Thúy cô biết đâu chàng thấy nàng đứng đờ người ra như một pho tượng gỗ nói mãi không nói được nửa lời rồi lầm bầm tự nói:

"Thế là xong, thế là xong..."

Nói xong Tiểu Thúy bỗng nhảy ra ngoài xa hai trượng vo tròn cái khăn lụa lại mồm thì quát lớn:

- Bạn mau đưa tôi ra khỏi sơn trang này.

Tiểu Thúy bỗng có cử chỉ đột ngột như vậy thoát tiên Âu Dương Siêu lại tưởng nàng ta định hy sinh tính mạng nên giật mình kinh hãi, nghe thấy nàng ta nói như thế liền ngăn người ra hỏi:

- Tại sao tôi lại phải đưa cô nương đi ra khỏi nơi đây?

Tiểu Thúy thản nhiên vừa cười vừa đáp:

- Kia kia cái thanh la treo ở dưới hiên chính là thanh la báo động của Liễu Hoa Minh trang này đấy.

Âu Dương Siêu biết nàng ta tưởng mình là người ngoài, định chỉ cái thanh la đó để uy hiếp mình, bắt mình đưa ra khỏi nơi đây nhưng chàng vẫn ung dung hỏi lại:

- Sao cô nương lại biết đó là thanh la báo động.

- Vừa rồi khi tôi vào trong lầu hai tên không biết sống chết kia gõ thanh la báo động nên tôi mới biết..

- Cô nương định gõ thanh la báo động để uy hiếp tôi phải không?

- Nếu bạn dẫn tôi ra khỏi Liễu Hoa Minh trang này Tiểu Thúy này sẽ cảm ơn vô cùng bằng không tôi đành giở hạ sách này ra thôi chứ còn biết làm sao nữa.

- Cô nương nghĩ vậy lắm rồi, cô nương gỡ thanh la tôi đã vào được tất nhiên phải ra được chỉ sợ cô nương hai mắt đã bị mù rồi sẽ đi theo con đường cũ của Lâm Tiểu Ngọc thôi.

- Hà hà...

Tiểu Thúy lớn tiếng cười, hình như nàng không coi sự sống vào đâu hết nàng lại nói tiếp:

- Liễu Âm Hoa Minh trang này thủ hạ cao thủ đông như kiến cỏ tôi không tin với tài ba của bạn như vậy có thể ra khỏi được nơi đây.

- Nếu vậy còn cô nương thì sao?

- Tôi đã tàn phế tôi không còn coi sự sống chết vào đâu hết.

- Tại sao cô nương phải cần tôi đưa cô nương ra khỏi chốn này?

- Nhân dịp này muốn rời khỏi nơi đây không khó, ra khỏi sơn trang này tôi sẽ huy động toàn lực của Quỷ Cốc Môn tới đây cứu em gái tôi.

- Cô nương tính toán chu đáo lắm.

- Đừng có nói lời thôi nỡ, chẳng hay bạn có nhận lời hay không?

Tiểu Thúy nói xong, giơ cái khăn tay lên định đánh mạnh vào thanh la.

Âu Dương Siêu thấy vậy khó xử hết sức, nếu mình không thể nào nàng cũng có thanh la báo động, tới lúc ấy Nhất Thống Giáo sẽ cho mình địch không nổi một người bị thương nặng như vậy mới gỡ thanh la báo động mà báo động chậm như vậy thế nào thì Lê Châu cũng nghi ngờ. Nhưng mình mà nhận lời thì thế nào cũng phải đưa nàng ta ra khỏi sơn trang, nếu gặp người khác thì biết nói năng làm sao? Còn hai lâu la canh lầu... ánh sáng lửa ở trên lầu. Chàng càng nghĩ càng thấy khó xử thật là tiến thoái lưỡng nan. Tiểu Thúy lại thúc giục:

- Thế nào, sao không trả lời, đừng có trách tôi là kẻ bất nghĩa đấy nhé.

Âu Dương Siêu càng lo thêm vội đáp:

- Cô nương hãy để cho tôi suy nghĩ giây lát đã.

Chàng vừa nói tới đó thì Tiểu Thúy đã có vẻ dờ dờ không được giơ khăn tay lên nhằm cái thanh la quật luôn. Âu Dương Siêu thấy vậy vội kêu la thầm: "Nguy tai" chàng định giơ tay ra ngăn cản, nhưng vì cách nhau quá xa mà Tiểu Thúy lại ra tay nhanh. Chàng biết không sao ngăn cản kịp nữa, vừa có tiếng kêu "xoẹt", như tiếng vải bị rách vậy, trên cầu thang có một cái bóng đen gầy gò quất bảo:

- Không nên!

Người đó vừa nhảy tới kịp và xé rách cái khăn lụa của Tiểu Thúy ra làm đôi.

Tiểu Thúy cũng bị kinh phong của cái bóng đen ấy đẩy lên về phía sau hai bước rồi tay cầm khăn lụa rách đứng ngẩn người ra.

Cái bóng đen ấy không trì hoãn chút nào, xé xong cái khăn của Tiểu Thúy đã phi thân tới chỗ đến ở dưới lầu liền. Y dùng tay áo phất mạnh một cái hai ngọn đèn nến liền tắt hết.

Nhất thời trên lầu tối om như mực, bóng đen ấy xuất hiện xé khăn đập tắt hết nến, chỉ một hơi làm thành nhanh không thể tưởng tượng được. Nói ra thì chậm lúc ấy chỉ trong nháy mắt thôi.

Âu Dương Siêu có đôi mắt rất sắc bén mà cũng không sao trông thấy bộ mặt thật của cái bóng đen kia, trái lại hành động nhanh như điện chớp của đối phương đã làm cho chàng đứng ngẩn người ra như tượng gỗ vậy.

Cái bóng đen ấy lại khẽ bảo Tiểu Thúy rằng:

- Lân cô nương mau theo tôi đi.

Hình như y không đi lối cửa chính, trái lại chạy lại phía cầu thang Âu Dương Siêu càng ngạc nhiên thêm, liền phi thân tới chỗ cầu thang đứng ngay ở chính giữa nhìn xuống quát hỏi:

- Ai đó? Sao lại dám táo gan như thế?

Ngờ đâu không thấy trả lời như không có người vậy chàng lại càng thắc mắc thêm giờ chửng lên thuận thế đẩy luôn cánh cửa sổ ở phía trước mặt.

Lúc ấy mặt trăng đã lặn trời sắp rạng đông, chàng đã trông thấy rõ trong lầu, dừng nói là cái bóng đen ấy mà Tiểu Thúy cũng biến mất. Chàng cũng không hiểu hai người đi đâu hết, phen này thật là chàng thất thố một cách đau đớn, rõ ràng người ở trước mặt mình mà để cho đối phương đào tẩu cũng không hay.

Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, vì rõ ràng mình đứng ở gần cửa lầu tại sao lại để cho đối phương rời khỏi cái lầu ấy mà người ta lại biến một cách thần bí như thế, như vậy đối phương tẩu thoát bằng lối lầu hai chứ không sai.

Chàng nghĩ như vậy lại đi lên trên lầu, nhưng đèn lửa ở trên lầu đã tắt ngóm cửa sổ ở phía đằng sau mở toang, trong lầu trống rỗng không có một vật gì có thể ẩn núp được, nhưng đã nghĩ thấy một làn khói diêm sinh bốc lên.

Âu Dương Siêu không dám chậm trễ và cũng không dám nhìn những cảnh vật trên lầu, liền mở cửa sổ nhảy ra luôn. Thì ra phía sau cửa sổ là nơi đất cấm mà Lệ Châu đã dặn chàng không nên lui tới.

Lúc ấy rừng trúc ở đó đang bị gió thổi kêu vù vù còn thì bốn bề yên lặng nha tờ. Đang lúc ấy, bỗng trong rừng trúc có một cái thân hình to lớn bốc lên.

Âu Dương Siêu nhìn kỹ, rõ ràng thấy người đó đang cõng một người mà người bị y cõng chả là Lân Tiểu Lan thì còn ai vào đó nữa. Chàng có ý đuổi theo nhưng sợ phạm phải điều cấm kỵ của Lệ Châu, rồi nằng ta trở mặt thì việc gì cũng hỏng hết.

Nếu không đuổi thì lại không yên tâm. Chàng lại nghĩ đến lúc ban ngày về, hướng hồ mèò nào cắn mủ nào đã ai dám chắc mình thắng hay bại nào?

Tính chàng bướng bỉnh như thế chắc Lệ Châu thể nào cũng phải tức giận thêm, nằng chỉ nói thêm một lời nữa là cả trăm tay cao thủ xông lại tấn công Âu Dương Siêu ngay.

Ngờ đâu, nằng lại cười nhạt một tiếng và nói:.

- Có khí khái lắm.

Nói xong, rồi nằng ung dung đi tới trước mặt Âu Dương Siêu và thủng thủng hỏi:

- Âu Gia Dương định tâm tới đây để so tài với Liễu Âm Hoa Minh trang này hay sao?

Nếu Âu Dương ưỡn ngực nhận lời thì câu chuyện sẽ sáng tỏ lên liền, nhưng chàng thấy Tử Tu với Băng Dung đưa mắt ra hiệu nên chàng vội nói:

- Tôi không có ý định ấy.
- Lệ Châu lắc đầu lạnh lùng nói tiếp:
- Thế tại sao vừa rồi lại cứ đòi so tài cao thấp với Nhất Thống Giáo.
- Đó là sự bất đắc dĩ đấy thôi, không thể trách cứ tôi được.
- Áp bức thiếu hiệp phải nói như vậy ư? Thế ai đã áp bức thiếu hiệp?
- Chính cô nương.
- Tôi áp bức gì?
- Thừa lệnh giữ tàu đá hết sức cẩn thận, không ngờ...
- Thế sao thiếu hiệp lại để cho người xâm nhập Tàng Chân lâu.
- Tôi có chịu để cho ai tự tiện xâm nhập Tàng Chân lâu đâu người ta định xâm nhập mà tôi lại không phải là Khổng Minh thì làm sao mà biết được.
- Thế sao không gõ chuông báo động?
- Tôi phụ trách canh lâu, nếu gõ chuông báo động phải nhờ vả đến người khác thì việc gì phải giao cho tôi canh gác lâu chưa?
- Hà! Khéo nói lắm!
- Lệ Châu mặt vẫn lạnh lùng cười nhạt một tiếng nói tiếp:
- Thiếu hiệp đã bắt sống được người đó rồi ư?
- Nàng yên trí mình hỏi như thế thì thể nào Âu Dương Siêu cũng chịu phục không sao trả lời được, nhưng Âu Dương Siêu rất thông minh khi nào chịu thua nên chàng không do dự gì đã vội đáp:
- Đối với tôi chuyện đó không có khó khăn gì hết.
- Ô! Thế kẻ địch đâu?
- Tiếc thay kẻ đó không nghe tôi sai bảo mới đầu có một hiệp đã bỏ chạy liền, tôi sắp đuổi kịp, thì luật lệ của bốn giáo lại không cho tôi đuổi bằng không tôi đã bắt sống được y thì rồi.
- Quy luật của bốn giáo không cho thiếu hiệp đuổi theo ư. Đó là quy luật nào thế?
- Sao lại không có.
- Thiếu hiệp thử nói ra xem.
- Hai người đó chạy vào trong cấm cung.
- Không chờ đợi chàng nói dứt, Lệ Châu bỗng giật mình tỏ vẻ kinh hãi hỏi:
- Thế ra người đó chạy vào trong rừng trúc ư?
- Nàng tỏ vẻ lo Âu, hai mắt cứ nhìn thẳng vào Âu Dương Siêu.
- Âu Dương Siêu thấy vậy buồn cười vô cùng bụng bảo dạ rằng:
- "Rõ ràng nàng đứng ở trong rừng trúc trông thấy hết, bây giờ còn giả bộ như vậy, nàng còn định giở trò gì ra thế."
- Nghĩ tới đó, chàng lại cười khì và nói tiếp:
- Ôi! Hà tất phải hỏi lời thôi như vậy.
- Ủa, sao...

- Sao tôi không đuổi theo phải không?
- Sao thiếu hiệp không gõ chuông thanh la báo động?
- Nhưng tiếc thay trong người tôi lại không đem theo chuông hay thanh la.

Thấy chàng trả lời bướng bỉnh và hoạt kê ai nấy cũng phải bật cười.

Lệ Châu tiến lên một bước, quát hỏi tiếp:

- Âu Dương Gia, người...
- Những điều tôi vừa nói đó đều là sự thật hết.
- Bốn phó giáo chủ hãy hỏi sứ giả câu này, khi đuổi tới rừng trúc, sứ giả có trông thấy gì

không?

Âu Dương Siêu có vẻ khinh thị và bưng bảo dạ rằng:

"Lúc ấy ta chẳng trông thấy bộ mặt mê hồn của người là gì, sao bây giờ trước mặt mọi người, người lại hỏi lại như thế?"

Tuy vậy chàng vẫn ung dung đáp:

- Chẳng thấy một ma đại nào cả, chỉ xa xa trông thấy kẻ địch chạy vào cấm khu mà tôi không dám bước vào thôi.

Lệ Châu có vẻ yên tâm, thái độ bình tĩnh hẳn, lẩm bẩm tự nói vài lời rồi quay trở về chỗ ngồi và nói tiếp:

- Ô! Như vậy không thể trách cứ sứ giả được, nhưng từ giờ trở đi phải cẩn thận giữ gìn Tàng Chân lâu đấy nhé.

Thái độ của nàng thật là đầu hổ đuôi rắn, khiến ai cũng không thể đo lường được. Nhưng Âu Dương Siêu thắc mắc hết sức, và tất cả những người có mặt tại đó cũng đều ngạc nhiên vô cùng.

Lúc ấy hơn trăm người đứng ở trong khách sảnh đều ngơ ngác nhìn nhau và yên lặng như tờ.

Lệ Châu quay về chỗ cũ ngồi, u oán nói:

- Âu Dương, quý hồ sứ giả không tự tiện xông vào khu cấm thì dù Tàng Chân lâu có xảy ra chuyện gì, bốn phó giáo chủ cũng không truy cứu.

Nói xong, nàng giơ tay áo lên phất một cái, nhìn bốn đại đệ tử của Thiên Tâm trang mà nói tiếp:

- Đem xác của Tiểu Ngọc này đi chôn. Các vị an nghỉ đi.

Nói xong, nàng không chờ đợi mọi người hành lễ đã quay mình đi vào bên trong ngay.

Nhạc Lâm chờ nàng đi khuất bóng rồi mới hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Âu lão đệ, đó là chuyện gì thế?

Âu Dương Siêu ngơ ngác, lắc đầu đáp:

- Tôi cũng không biết việc của Nhất Thống Giáo như thế nào?

Tử Tu sợ vỡ chuyện nên vội xen lời nói:

- Gia Dương, sao lại dám trả lời lão đường chủ như thế? Khuya rồi, hiền điệt đi về lầu nghỉ đi.

Nói xong ông ta chấp tay vái chào Nhạc Lâm một lễ rồi đi luôn.

Lúc ấy người của Nhất Thống Giáo ở trong đại sảnh đã đi hết, chỉ còn lại có hai người là Âu Dương Siêu và Băng Dung.

Băng Dung nhìn bốn chung quanh không thấy một bóng người nào hết liền khẽ hỏi Âu Dương Siêu rằng:

- Tam đệ, trên lầu Tàng Chân có cái gì bí mật không?

Âu Dương Siêu lắc đầu đáp:

- Hiện giờ đệ chưa biết, nhưng theo sự nhận xét của đệ thì bí mật của Nhất Thống Giáo không phải ở trong lầu Tàng Chân đâu.

- Thế ở đâu?

- Chưa biết chừng ở trong rừng trúc nơi cấm địa.

- Sao hiền đệ biết?

- Chị không thấy thái độ của Lệ Châu hay sao?

- Hiền đệ phải cẩn thận lắm mới được, không nên để lộ chân tướng.

Chị khỏi lo, nếu bị lộ tẩy thì cho chúng một trận, trời sụp đất lún các thủ hạ của Nhất Thống Giáo chỉ có thể thôi, chứ chả hơn gì đâu.

- Hiền đệ chớ có lỗ mãng, để tôi chờ gặp Tang sư thúc bàn qua đã.

Băng Dung chưa nói dứt, bỗng có tiếng kêu bì bộp rất lớn, có vật gì vàng chóc ở ngoài bắn vào rớt chỗ cách Âu Dương Siêu không xa.

Chàng với Băng Dung hai người cũng kinh hãi không hẹn mà nên cùng nhảy ra ngoài đại sảnh.

Lúc ấy trên trời đã sắp sáng tỏ bốn bề yên lặng như tờ không có một bóng người nào hết.

Âu Dương Siêu quay mình vào trong sảnh để xem vật của kẻ lạ ném vào đó là cái gì. Thì ra đó là một hòn đá để chơi rất nhỏ.

Băng Dung thắc mắc vô cùng khẽ nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Tam đệ, có lẽ lời nói của chúng ta vừa rồi đã bị một kẻ nào của Nhất Thống Giáo nghe thấy rồi cũng nên.

- Theo sự nhận xét của tiểu đệ thì người đó chưa chắc là người của Nhất Thống Giáo đâu mà chị phải lo như thế.

- Sao hiền đệ biết?

- Nếu là người của Nhất Thống Giáo thì khi nào họ lại chịu báo động cho mình biết trước như thế?

- Như vậy bốn chung quanh Liễu Âm Hoa Minh trang này còn có ai vào đó nữa?

- Ở Sao Hồ này, ngoài chúng ta ra, chắc còn có những người khác ẩn núp?

- Ý của hiền đệ...

Cái bóng đen xuất hiện ở Tàng Chân lầu với người ở trong rừng trúc đều là cao thủ của phái khác chứ không phải là người của Nhất Thống Giáo.

- Nếu vậy họ là người cùng một đường lối với chúng ta sao?
- Là địch hay là bạn, đến giờ đệ vẫn chưa rõ.
- Thế thì lạ thật. Những người đó là ai thế?
- Nhất Thống Giáo thanh thế lừng lẫy như vậy, làm sao không có nhiều kẻ địch.

Hai người đang trò chuyện bàn tán thì ngoài cửa sảnh có bóng người mặc áo vàng thấp thoáng.

Lúc này Âu Dương Siêu đã cẩn thận đề phòng, nên chàng vừa trông thấy bóng người đó liền trầm giọng quát hỏi:

- Ai?
- Tôi!

Tử Tu đã phi thân vào, tới cạnh hai người khẽ hỏi:

- Hiền điệt, có lẽ hành tung của chúng ta đã bị Lệ Châu biết rõ rồi.

Băng Dung lắc đầu đáp:

- Không khi nào? Cứ căn cứ vào cách đối xử thì y thị vẫn còn trọng dụng tam đệ.

Âu Dương Siêu bỗng nghĩ tới lúc mình đuổi theo Tiểu Thúy, gặp Lệ Châu như thế nào, chàng cũng phải hồ nghi, nên chàng kể rõ lại chuyện đó cho hai người nghe.

Tử Tu nghe xong cau mày lại, rồi ngẫm nghĩ.

Ba người lại bàn tán hồi lâu, rồi ai nấy lại chia tay về phòng ngủ ngay.

Hãy nói Âu Dương Siêu vất vả suốt đêm đã thấy mỗi mệt, nhưng trời đã gần sáng tỏ rồi, chàng còn tâm trí nào lên giường đi ngủ nữa, liền ngồi ở trên giường vận công điều tức. Ngờ đâu chàng bỗng thấy sáng đèn lập lòe, không khí hơi chuyển động, nếu là người khác thì không thể nào biết được, nhưng với chàng và nhân lúc vận công điều khí, tâm thần yên định này thì đầu óc lại càng minh mẫn thêm, dù con muỗi bay qua cũng không sao lọt được mắt chàng.

Vì vậy dù chàng kinh hãi nhưng vẫn ngồi yên mà người chàng đã từ từ bắn ra ngoài cửa. Tốc độ khinh công của chàng nhanh không thể tưởng tượng được. Nhưng khi chàng vừa nhảy xuống chỗ ngưỡng cửa, mở to đôi mắt lên nhìn, mới hay cánh cửa sổ ở cạnh đó bị gió thổi ra đang lay đi lay lại, chàng mới biết là mình trông lầm.

-- o O o --